

kunnen zeggen dat het publiek wordt geïndividualiseerd, waardoor er een uitgelezen genot vrijkomt. En het voorbeeld van de projectie of het openbreken van de intieme ruimte naar een breder publiek, hoeft eigenlijk zelfs niet verder te worden uitgelegd. Iedereen kent het massale gebruik van goedkope webcamera's die mensen in hun appartementen installeren, om voor een breed publiek de deuren te openen op hun bizarre intimiteit. Wat hier wel vermeld dient te worden, is dat in de nieuwe media de relatie tussen het intieme en het publieke afhankelijk is van een ander belangrijk element: de vraag naar identiteit. Het internet maakt fantastische verschuivingen en veranderingen in je identiteit mogelijk, zodat verschillende persoonlijkheden een temporele dimensie krijgen en kunnen opduiken en functioneren in zeer kleine tijdseenheden, net zoals de tijd sneller en sneller begint te lopen in de analoge wereld. Deze mogelijkheid om te wisselen van identiteit is belangrijk als we de relatie tussen intimiteit en het publieke willen begrijpen. Sterker nog, dat is precies wat de vloeiende relatie van het intieme en het publieke op het internet mogelijk maakt. Als ik bijvoorbeeld op het ene moment de verleidelijke Kroatische zangeres Severina ben (en als ik haar identiteit aanneem op het internet, ben ik dat ook werkelijk), dan ben ik één seconde later een compleet andere persoon, misschien zelfs geen persoon, maar een code, een byte, een stukje informatie. Het is enkel een kwestie van een druk op de knop. Alleen omwille van dat temporeel verbindende element (identiteit) dat op zo'n onherkenbare manier het intieme en het publieke met elkaar verknoopt, wordt het leven zo makkelijk, eenvoudig, onproblematisch, ideaal... Is dat geen ideale situatie voor het opduiken van terroristische tactieken, guerrillastrategieën of andere radicale politieke acties?

En als ik zou zitten masturberen bij een pornofilm op mijn GSM ergens in het midden van Unter den Linden in Berlijn, zou dat een compleet ander verhaal zijn over het intieme en het publieke. Met andere woorden: we leven niet in één maar in meerdere werelden.

VUJANOVIČ Denk je niet dat er in deze hyper-massamedia-samenleving enkel nog een spoor van intimiteit is achtergebleven? Of bestond er ooit een andere vorm van intimiteit? Net als een andere individualiteit? Ik laat de vraag opzettelijk open, zodat je ze kan interpreteren als compleet onnozel, of ongelofelijk leep. Je mag zelf je sleutel kiezen...

STROMAJER Voor mij is dit een erg belangrijke vraag, omdat ze voor een groot stuk bepaalt hoe ik in de samenleving sta. Er was een tijd toen we de illusie koesterden van intimiteit, vrije liefde en een gericht Utopia. Ik zeg niet dat dat beter was dan de open commercialisatie en het directe kapitaal van vandaag dat zich nergens voor schaamt en geen morele dilemma's heeft over intimiteit en individualiteit. In de hippiejaren '70 en de activistische late jaren '80 (toen het massale gebruik van het internet ingang vond) waren intimiteit en individualiteit gratis. Vandaag kosten ze een fortuin. Multinationals bieden ons individualiteit en vrijheid aan voor een zeer hoge prijs en enkel voor een afgebakende korte duur – tot er een ander product op de markt komt. Gebruik ons maandverband en voel je 'vrij! Koop onze mobiele telefoon en voel je 'anders'! Koop onze voorgedragen jeans en 'wees jezelf! Dus als we onafhankelijk, anders, en vrij willen zijn, moeten we daarvoor betalen. Een paar jaren geleden waren slogans over individualiteit, radicaliteit, verschil enzovoort gereserveerd voor de kunsten. Vandaag zijn ze de belangrijkste slogan voor het kapitaal.

Het tweede belangrijke punt is dat, wanneer we die vrijheid en individualiteit in het winkelcentrum kopen, we ook iets aanschaffen dat we eigenlijk al hebben en waarvan we op de één of andere manier veronderstelden dat we het niet opnieuw zouden moeten kopen. Daaruit spreekt een hoge graad van verwarring, berusting en zelfs catastrofe in onze samenleving.

Ik ben gek op winkelen en soms geeft het me een orgastische bevrediging. Maar toch, omdat ik ook een beetje een romantische cyber-communist ben, rouw ik in mijn intimiteit om de kosteloze vrijheid en zou ik onder de juiste omstandigheden misschien zelf naar één of ander bos trekken om een paar dode idealen te bevechten. Intimiteit speelt vandaag een zeer specifieke – en voor mij een zeer belangrijke en essentiële – rol in de hyper-massamedia-samenleving. Dat is politiek verzet. De meest intieme handeling is degene die we zonder doel stellen. Je kan een paar bommen en onstekingsmechanismen op je lijf bevestigen en naar het centrum van Tel Aviv gaan, jezelf opblazen en twin-

Five Finger Exercise 1

Op 18 januari 2005 lichtte minister Bert Anciaux in Brussel in de grote zaal van het Kaaitheater zijn beleidsnota toe. Enkele dagen voordien had hij al de voorzitters van de beoordelingscommissies van het Kunstendecreet toegesproken. De tekst van deze toespraak was te lezen op de website van het ministerie van Cultuur. Uit de vele bedenkingen die dergelijke toelichtingen van het beleid oproepen, lichten we er één. Punt 2 uit bovenvermelde tekst draagt als titel: 'Een eigen structuur - of juist niet?' Het opengooien van de deuren van de grote kunsthuizen waardoor jonge mensen ook in deze voorheen ondoordringbare burchten met hun werk een onderdak kunnen vinden is het resultaat van een lange – en mijns inziens nog steeds onvoltooidstrijd waaraan heel wat mensen uit de theatersector gedurende jaren hun beste krachten hebben gewijd. De inzet van die strijd was niet meer of niet minder dan: 'het opnieuw binnenbrengen van artistiek risico' in die grote structuren. Dit gevecht heeft positieve resultaten opgeleverd, maar daaruit besluiten dat het nu niet meer nodig is dat jonge mensen nog aparte eigen structuren opbouwen, zou volgens mij voorbarig en niet realistisch zijn. We weten het al sinds Thomas Bernhard: jonge kunstenaars zijn niet te helpen,

LEXICON VAN DE TECHNOCULTUUR

Arpanet Oorsprong van het internet zoals we dat nu kennen. Als reactie op de lancering van de Russische Sputnik in 1957 richt Amerika in de schoot van het Ministerie van

Defensie het Advanced Research Projects Agency (ARPA) op. Het hoofd van de computerafdeling aldaar, J.C.R. Licklider, brengt er in 1962 de plannen van zijn 'galactisch netwerk' in prak-

tijk. Hij wil een aantal computers in serie met elkaar verbinden, zodat informatie snel en door verschillende mensen op verschillende locaties kan gedeeld worden. Het Arpanet beleeft